

НОВІ ВИКЛИКИ ОСВІТИ В ІНФОРМАЦІЙНОМУ СУСПІЛЬСТВІ

Глобалізація освіти тісно пов'язана із застосуванням нових, кращих освітніх методик та процесів, що спрощують доступ до інформації та знань і, відповідно, формують нові компетентності, що відповідають вимогам сучасного глобального світу. Найважливішим викликом, із яким стикаються сьогодні вищі школи, є підготовка молодих спеціалістів до життя в інформаційному суспільстві, що полегшує і в той же час ускладнює процес навчальної діяльності та подальшого працевлаштування як студентів, так і викладачів. У сучасних умовах розвитку та широкого використання апаратних засобів випускникам, і насамперед професорам, доводиться самотійно шукати ефективне вирішення проблем за допомогою новітніх інформаційних технологій.

Окремий аспект проблеми передбачає швидкий розвиток штучного інтелекту, що є однією з характерних особливостей «четвертої промислової революції», яка з часом може поставити під загрозу людство. Твір «Сапієн: коротка історія людства» Ювала Ноя Харарі містить цікавий опис цього: «штучний інтелект починає перевершувати людський інтелект, і хоча в майбутньому можуть з'явитися нові професії, немає твердої думки, що людина впорається з ними краще, ніж це робить комп'ютер». «Наступне покоління зіткнеться з наслідками цієї технологічної революції. Основна частина знань, які сьогодні здобуваються дітьми в школі, швидше за все, стануть марними, коли їм буде 40-50 років. Якщо вони вирішать продовжувати працювати, їм доведеться постійно пізнавати світ знову і знову виявляти все нові й нові здібності в собі, і все більше реагувати на зміни» [1].

Проблемою змін в освіті є той факт, що в Україні досі існує суперечка у баченні цілі в освіті: дати структуровані фундаментальні знання або навчити вільно мислити та вчитися самотійно за допомогою доступних засобів. Застаріла інформація, недостатня кваліфікація, низьке фінансування системи освіти, відсутність чіткого бачення реформування початкових та вищих шкіл у їх взаємозв'язку та взаємовпливі тощо. Усі ці потреби вказують на необхідність розробки комплексної системи реформування освіти на основі національних традицій, досвіду та мислення, з урахуванням найкращих європейських практик, вдосконалення системи підготовки викладачів та викладачів у університетах, з урахуванням нових тенденцій освіти.

Особливої актуальності здобуває концепція цифрової освіти, під якою розуміють таку систему освітньої діяльності, яка функціонує паралельно

із класичною освітою за рахунок використання інформаційних та цифрових технологій, тобто електронних транзакцій за допомогою мережі Інтернет.

Усі ці чинники призводять до суперечностей між традиційними підходами до навчання у вищій школі та новими соціально-економічними вимогами суспільства щодо освіти загалом і вищої зокрема. Юридичний факультет НАУ не залишився осторонь цих процесів. Так, здійснюється впровадження нових курсів на юридичному факультеті, які суміщають знання комп'ютерного права, інтелектуальної власності в авіаційній сфері, що відповідає вимогам часу та профілю вузу, адже «сучасний зміст правничої освіти має орієнтуватися на використання інформаційних технологій, поширення інтерактивного електронного навчання з доступом до цифрових ресурсів та інтелект-навчання для майбутнього».

Міжнародний досвід уже підтвердив доцільність використання інформаційних технологій в освітній діяльності.

В умовах пандемії викладачі юридичного факультету НАУ перейшли працювати в Google classroom, а також використовують ресурс і чат Zoom та Google Meet, що дало можливість активно продовжувати навчальний процес та підтримувати освітній рівень на належному рівні, в тому числі проводити навчальні заняття, наукові заходи, міжнародні семінари тощо. Використання Google classroom дає можливість проводити вебінари, читати лекції онлайн, дозволяє виконувати практичні завдання, ділитися файлами з інших додатків та мати оффлайн доступ до інформації. Викладачі факультету можуть відстежувати прогрес кожного студента, а після оцінки його роботи викладач може повернути її разом із коментарями. Цей ресурс дозволяє викладачеві вирішити питання якості навчального процесу, його доступності, креативності, оцінювання практичних завдань та модульних робіт, екзаменаційних робіт та здійснювати атестацію студентів.

В умовах нових безпекових викликів та загроз сучасна вища освіта активно інтегрується в інформаційний освітній простір та в міжнародні освітні проекти. Подібна інтеграція обумовлена новими вимогами перед системою вищої освіти, в тому числі у сфері застосування інформаційних технологій та штучного інтелекту в освітній діяльності. Варто зазначити, що юридичний факультет НАУ активно справляється з даними викликами та застосовує нові інформаційні освітні технології при проведенні навчальних занять та виховної роботи, адже цифрова трансформація є неминучим процесом, що відбувається в усьому світі в тому числі у сфері вищої освіти, особливо в контексті сучасних викликів та загроз.

Вища юридична освіта має відповідати сучасним вимогам і основним напрямкам розвитку держави та суспільства. Тому, саме електронна освіта, або як її сьогодні прийнято називати e-learning, є одним із актуальних та пріоритетних напрямів розвитку державної політики в сфері

освіти, в тому числі на юридичному факультеті НАУ.

Література

1. Zolotukhin D. Smuggling of Post-information Approaches to Information Society (Zolotukhin D. Kontrabanda postinformatsiynykh pidkhodiv u informatsiynе suspil'stvo) [Electronic source]. – Available at: <http://osint.academy/2016/06/23/postinformatsijne-suspilstvo-stsenarij-marvel-dlya-ukrayini/>.

УДК 351.746.1:342.95(043.2)

Столбовий В.М., д.ю.н., доцент,
Національна академія Служби безпеки України, м. Київ, Україна

СЛУЖБОВА КАР'ЄРА ЯК СКЛАДОВА СЛУЖБОВИХ ПРАВОВІДНОСИН У СФЕРІ НАЦІОНАЛЬНОЇ БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ

Службові правовідносини у сфері національної безпеки України займають важливе місце зважаючи на особливості проходження публічної служби в органах, які законодавець відносить до сектора безпеки і оборони. До таких органів належать Служба безпеки України, Збройні сили України, Національна поліція, Державна прикордонна служба, розвідувальні та інші органи [1].

Службова кар'єра, як важлива складова проходження публічної служби має свої особливості у правовідносинах сфери національної безпеки. Це зумовлено специфікою проходження різних видів публічної служби до яких законодавець відносить діяльність на державних політичних посадах, професійну діяльність суддів, прокурорів, військову службу, альтернативну (невійськову) службу, дипломатичну службу, іншу державну службу, службу в органах влади АР Крим, органах місцевого самоврядування [2].

Законодавче закріплення поняття «службова кар'єра» передбачено в законі України «Про державну службу» [3] у вигляді назви відповідного розділу. Проте законодавець не надає чіткого визначення «службової кар'єри», зазначаючи лише деякі етапи проходження державної служби.

В загальному розумінні службова кар'єра передбачає процес поетапного проходження служби працівником, результатом якого є сходження по «кар'єрних сходах», тобто зайняття вищої посади, а також здобуття професійного досвіду, нових знань, умінь, навичок.

Службова кар'єра розглядається як суб'єктивні судження про просування за посадами або рангами державного службовця з боку керівника державного органу [4, с. 297].

Службова кар'єра – це судження працівника про своє майбутнє, очікувані шляхи самовираження і задоволення працею; поступове